

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/8495/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/1812/2016

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 5. 11. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Česká Konsolidační Společnost s.r.o., IČO 28781112, se sídlem Sladkovského 767, 530 02 Pardubice - Zelené Předměstí, zapsané v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze, spisová značka C 215422 (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o zaplacení částky ve výši 26.130 Kč, takto:

- I. **Instituce, Česká Konsolidační Společnost s.r.o., IČO 28781112, se sídlem Sladkovského 767, 530 02 Pardubice - Zelené Předměstí, je povinna navrhovateli, ■, zaplatit částku 26.130 Kč (slovy: dvacet šest tisíc jedno sto třicet korun českých), a to do tří dnů od právní moci tohoto nálezu.**
- II. **Instituce, Česká Konsolidační Společnost s.r.o., je povinna podle § 17a zákona o finančním arbitrovi zaplatit sankci ve výši 15.000 Kč (slovy: patnáct tisíc korun českých) na účet Kanceláře finančního arbitra vedený u České národní banky, č. ú. 19-3520001/0710, variabilní symbol platby 18122016, konstantní symbol platby 558, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto nálezu.**

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se po Instituci domáhá vrácení peněžních prostředků, které Instituci uhradil jako vratnou zálohu a jako splátku úvěru v souvislosti s uzavřením smlouvy o úvěru, který mu Instituce neposkytla.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel dne 27. 11. 2012 uzavřel se společností CPE Credits of Private Equity a.s., IČO 28824555, se sídlem Sladkovského 767, 530 02 Pardubice - Zelené Předměstí (dále jen „společnost CPE“), smlouvu o úvěru č. ■

, na základě které se společnost CPE zavázala Navrhovateli poskytnout finanční prostředky ve výši 1.000.000 Kč a Navrhovatel se zavázal tyto finanční prostředky společnosti CPE vrátit, a to

ve 240 měsíčních splátkách, přičemž roční výpůjční úroková sazba byla sjednána ve výši 4 % a roční procentní sazba nákladů (dále jen „RPSN“) ve výši 4,1 % (dále jen „Smlouva o úvěru“).

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Finanční arbitr z veřejně dostupného obchodního rejstříku zjistil, že společnost CPE zanikla na základě fúze sloučením s Institucí ve smyslu § 61 a násl. zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, ve znění pozdějších předpisů, když s účinností od 6. 11. 2013 vstoupila do právního postavení společnosti CPE právě Instituce.

Společnost CPE byla ke dni 27. 11. 2012 společností zapsanou v obchodním rejstříku s předmětem podnikání mimo jiné poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru a držitelem živnostenského oprávnění k provozování vázané živnosti „*poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru*“. Společnost CPE tak byla při splnění dalších podmínek v souladu se zákonem č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, oprávněna poskytovat a zprostředkovávat spotřebitelské úvěry. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnil, že společnost CPE vystupovala ve vztahu s Navrhovatelem v postavení věřitele při nabízení nebo poskytování spotřebitelského úvěru, považuje finanční arbitr Instituci jako právního nástupce společnosti CPE za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi.

Ve Smlouvě o úvěru si strany sporu sjednaly spotřebitelský úvěr a uzavřely ji v režimu zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“).

Finanční arbitr je příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování spotřebitelského úvěru podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), dána pravomoc českého soudu.

4 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že dne 27. 11. 2012 s Institucí uzavřel prostřednictvím jejího „obchodního poradce č. 206“ (dále jen „Zprostředkovatel“) Smlouvu o úvěru a zaplatil zálohu označenou jako „*vratné fee*“ ve výši 25.000 Kč, jejíž složení mělo být podmínkou poskytnutí úvěru.

Navrhovatel dále tvrdí, že mu úvěr Institucí „*byl schválen*“, přičemž vyplacení úvěru mělo probíhat tak, že Instituce Navrhovateli vyplatila nejprve částku 1.000 Kč, po zaplacení tří splátek mu pak měla vyplatit další část úvěru ve výši 10.000 Kč, a teprve po zaplacení dalších devíti splátek měla Instituce Navrhovateli vyplatit zbývající část úvěru ve výši 989.000 Kč. Po dvanácti měsících pravidelného splácení Instituce měla Navrhovateli vrátit i zálohu ve výši 25.000 Kč.

Navrhovatel namítá, že mu Instituce částku 10.000 Kč, ani zbývající část úvěru ve výši 989.000 Kč, nevyplatila, místo toho „*si začala vymýšlet různé podmínky pro vyplacení*“ jako vyplnění písemné žádosti o vyplacení částky 10.000 Kč nebo dodání potvrzení o zaplacení poslední splátky.

Navrhovatel tvrdí, že ani po splnění těchto podmínek mu Instituce finanční prostředky nevyplatila a požadovala po něm, aby si uzavřel životní pojištění a vinkuloval pojistné plnění ve prospěch Instituce. K tomuto úkonu je však potřeba originální formulář od Instituce, který podle

tvrzení Navrhovatele Instituce nikdy nedodala, protože s ním úplně přestala komunikovat. Navrhovatel dodává, že se poté z internetu dozvěděl o vyšetřování Instituce policií.

Navrhovatel dále tvrdí, že Instituci v souvislosti se Smlouvou o úvěru zaplatil celkem 27.130 Kč, z toho „*vratné fee*“ v částce 25.000 Kč a čtyři splátky úvěru celkem v částce 2.130 Kč, přičemž Instituce vyplatila Navrhovateli částku 1.000 Kč, Navrhovatel se tedy domáhá po Instituci zaplacení rozdílu ve výši 26.130 Kč.

6 Tvrzení Instituce

Instituce se finančnímu arbitrovi k návrhu Navrhovatele v průběhu řízení nevyjádřila, ani neuvedla žádná jiná tvrzení či argumenty na svou obranu.

7 Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Vzhledem k tomu, že se Instituce v průběhu řízení k návrhu Navrhovatele nevyjádřila a neposkytla vůbec žádnou součinnost, smírného řešení se mezi stranami sporu před vydáním tohoto rozhodnutí finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

8 Právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je nárok na vrácení peněžních prostředků 26.130 Kč, které Navrhovatel uhradil Instituci v souvislosti s uzavřením Smlouvy o úvěru.

8.1 *Rozhodná právní úprava*

Rozhodnou právní úpravou pro Smlouvu o úvěru jsou tedy zákon o spotřebitelském úvěru, obchodní a občanský zákoník.

Platí, že Smlouva o úvěru je tzv. absolutním obchodem ve smyslu ustanovení § 261 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku, smluvní vztah touto smlouvou založený se tak řídí obchodním zákoníkem. Tím není dotčena subsidiární aplikace občanského zákoníku v otázkách, které obchodní zákoník neupravuje, na základě výslovného zmocnění obsaženého v ustanovení § 1 odst. 2 obchodního zákoníku *[p]rávní vztahy uvedené v odstavci 1 se řídí ustanoveními tohoto zákona. Nelze-li některé otázky řešit podle těchto ustanovení, řeší se podle předpisů práva občanského.*

Současně podle § 262 odst. 4 obchodního zákoníku platí, že v případě tzv. absolutních obchodů, tedy závazkových vztahů, které se bez ohledu na povahu jejich účastníků řídí vždy obchodním zákoníkem, nebo v případě fakultativních obchodních závazkových vztahů, u kterých se jejich účastníci dohodli na jejich podřízení režimu obchodnímu zákoníku, se vždy užijí *ustanovení občanského zákoníku nebo zvláštních právních předpisů o spotřebitelských smlouvách, adhezních smlouvách, zneužívajících klauzulích a jiná ustanovení směřující k ochraně spotřebitele...*, je-li to ve prospěch smluvní strany, která není podnikatelem.

Smlouva o úvěru naplňuje i znaky spotřebitelské smlouvy ve smyslu § 52 občanského zákoníku, kdy na jedné straně Smlouvy o úvěru stojí Instituce jako osoba, která při uzavírání a plnění Smlouvy o úvěru jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, a na straně druhé Navrhovatel jako spotřebitel, tedy fyzická osoba, která při uzavírání a plnění Smlouvy o úvěru nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání.

Od 1. 12. 2016 nahradil zákon o spotřebitelském úvěru zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „nový zákon o spotřebitelském úvěru“), ale podle § 164 tohoto zákona platí, že „[n]ení-li dále stanoveno jinak, řídí se práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy.“

8.2 Skutková zjištění

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli Smlouvu o úvěru dne 27. 11. 2012.

Tomuto závěru nebrání, že tento dokument byl stylisticky a vizuálně koncipován spíše jako návrh na uzavření smlouvy o úvěru. Jelikož je předmětný dokument na straně 3 vlastnoručně podepsán Navrhovatelem a Zprostředkovatelem a jelikož bezprostředně před podpisem Zprostředkovatele a uvedením data podpisu je uvedeno prohlášení „[p]o posouzení úvěruschopnosti navrhovatele akceptoval bez připomínek“, došlo podpisem tohoto dokumentu v souladu s ujednáním ODDÍLU 1. bodu II. odst. 2 Smlouvy o úvěru a v souladu s ustanoveními § 43a – § 44 občanského zákoníku k uzavření této smlouvy (srov. též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu České republiky ze dne 10. 4. 2009, sp. zn. 2 As 93/2008).

Dále finanční arbitr z ODDÍLU 2. bodu III. odst. 1 Smlouvy o úvěru, podle kterého „[n]edílnou součástí této smlouvy jsou všeobecné obchodní podmínky poskytovatele“ a z podpisu Navrhovatele ze dne 27. 11. 2012 pod textem Všeobecných obchodních podmínek zjistil, že se Všeobecné obchodní podmínky staly se součástí Smlouvy o úvěru.

Shodně finanční arbitr z ODDÍLU 2. odst. 4 Smlouvy o úvěru, podle kterého „[d]oba trvání úvěru (splatnost), výpůjční úroková sazba, roční procentní sazba nákladů (RPSN), celková částka splatná příjemcem, úrok za jeden den, počet splátek úvěru, úroková sazba v případě opožděných plateb, výše splátek a četnost splátek – to vše je uvedeno v “Úvěrových produktech poskytovatele”(dále jen “ÚPP”) k výše sjednanému finančnímu produktu, které jsou účinné ke dni učinění návrhu na uzavření této smlouvy. ÚPP jsou dle výslovné dohody smluvních stran přílohou a součástí této smlouvy” a ze skutečnosti, že tato tabulka s přehledem úvěrů nabízených Institucí je v oblasti horního okraje spojena s originálem Všeobecných obchodních podmínek, zjistil, že Úvěrové produkty poskytovatele se staly součástí Smlouvy o úvěru.

Z příjmového dokladu označeného číslem ■ (tj. číslem shodným s číslem Smlouvy o úvěru) finanční arbitr dále zjistil, že Zprostředkovatel jednající jménem a na účet Instituce při podpisu Smlouvy o úvěru dne 27. 11. 2012 převzal od Navrhovatele peněžní prostředky ve výši 25.000 Kč označené na tomto dokladu jako „vratné fee“.

Z Potvrzení o provedené platbě finanční arbitr zjistil, že dne 5. 4. 2013 byla z účtu Navrhovatele odepsána částka ve výši 1.130 Kč ve prospěch účtu č. ■■■. Z dopisu Instituce adresovaného Navrhovateli s názvem „vyplácení úvěru“ ze dne 22. 3. 2013 pak finanční arbitr zjistil, že na tento účet měl Navrhovatel splátky úvěru Instituci na základě jejího pokynu hradit.

8.3 Rozhodná smluvní úprava

Navrhovatel a Instituce si sjednali, že:

- a) podle ODDÍLU 1. bodu II. odst. 3 Smlouvy o úvěru „*[v]ratné fee za vyřízení tohoto návrhu na uzavření smlouvy, účtované adresátem navrhovatele, činí částku:*“ (ručně vepsáno) „*25.000 Kč*“. „*Navrhovatel podepsáním tohoto návrhu na uzavření smlouvy a jeho předáním adresátovi k akceptaci s tímto fee projevuje souhlas a zavazuje se jej bezpodmínečně zaplatit nejpozději ke dni učinění tohoto návrhu adresátovi. Adresát se zavazuje navrhovateli toto fee v plné výši vrátit v případě, že navrhovatel na základě uzavřené smlouvy o úvěru s adresátem řádně a včas zaplatí adresátovi 12 pravidelných splátek úvěru, jak jsou uvedeny v úvěrových produktech poskytovatele (dále jen „ÚPP“) a VOP, na základě písemné žádosti navrhovatele. Navrhovatel tedy prohlašuje, že si je vědom toho, že může žádat o vrácení fee za zpracování tohoto návrhu v případech, které jsou popsány ve VOP*“;
- b) podle ODDÍLU 2. odst. 2 Smlouvy o úvěru „*[v]ýše příjemcem požadovaných finančních prostředků je dohodou smluvních stran stanovena na částku:*“ (ručně vepsáno) „*1.000.000,- Kč*“, „*příčemž se jedná o finanční produkt poskytovatele, jak je popsán v ÚPP u příslušné požadované částky, který má název*“ (ručně vepsáno) „*Ú 1000*“;
- c) podle údajů k úvěrovému produktu „*Ú 1000*“ v tabulce Úvěrové produkty poskytovatele je Navrhovatel povinen vrátit Instituci poskytnuté peněžní prostředky spolu s úroky ve 240 měsíčních splátkách, kdy 1. až 3. splátka je ve výši 336 Kč, 4. až 12. splátka je ve výši 1.130 Kč a 13. až 240. splátka je ve výši 6.200 Kč, s roční výpůjční úrokovou sazbou ve výši 4 %, RPSN ve výši 4,1 %, a celková částka splatná Navrhovatelem činí 1.424.778 Kč;
- d) podle ODDÍLU 2. bodu III. odst. 12 Smlouvy o úvěru „*[p]říjemce prohlašuje, že splní svou povinnost doložit do 15 dnů od uzavření této smlouvy poskytovateli následující dokumenty: výpis z bankovního účtu na jméno příjemce za poslední dva měsíce, originální potvrzení o výši příjmu příjemce od zaměstnavatele na formuláři kterékoliv banky České republiky v českém jazyce ne starší než 1 měsíc, kopii občanského průkazu a dalšího dokladu příjemce obsahujícího fotografii a rodné číslo, potvrzení o provedení inkasa nároků poskytovatele vyplývajících ze smlouvy o úvěru a tohoto návrhu na uzavření smlouvy o úvěru bankovního konta příjemce*“; dodat tytéž dokumenty se Navrhovatel zavázal rovněž v ujednání ODDÍLU 3. odst. 5 Smlouvy o úvěru, ve kterém „*[k]lient prohlašuje, že splní svou povinnost doložit do 15 dnů od (svého) podpisu tohoto návrhu následující dokumenty: výpis z bankovního účtu na jméno klienta za poslední dva měsíce, originální potvrzení o výši příjmu klienta od zaměstnavatele na formuláři kterékoliv banky České republiky v českém jazyce ne starší než 1 měsíc, kopii občanského průkazu a dalšího dokladu klienta obsahující fotografii a rodné číslo, potvrzení o provedení inkasa nároků poskytovatele vyplývajících ze smlouvy o úvěru a tohoto návrhu na uzavření smlouvy o úvěru z bankovního konta klienta*“;
- e) podle ODDÍLU 3. odst. 3 Smlouvy o úvěru „*[d]ojde-li k odstoupení od uzavřené smlouvy o úvěru ze strany klienta, stává se vratné fee, jak je uvedeno v ODDÍLU 1. článku II odstavci 3 nevratným a stává se paušální náhradou pro finanční společnost za přijetí a zpracování návrhu na uzavření smlouvy, lustraci úvěruschopnosti klienta a případnou návštěvu finančního poradce finanční společnosti na místě určeném klientem za účelem vysvětlení úvěru a osobního vyzvednutí tohoto návrhu na uzavření smlouvy*“.

8.4 Čitelnost smluvní dokumentace

Pokud jde o posouzení formálních náležitostí Smlouvy o úvěru, finanční arbitr zjistil, že Instituce tuto smlouvu sepsala za využití typu bezpatkového písma z rodiny Arial, ve velikosti odpovídající zhruba 5,5 typografického bodu. Finanční arbitr provedením jednoduchého měření zjistil, že velká písmena abecedy dosahují velikosti menší než 2 mm a malá písmena abecedy, jimiž je psána většina textu, pak mnohdy až o polovinu méně.

Samotný text Smlouvy o úvěru čtenáři splývá, neboť v textu nejsou užity prakticky žádné zvýrazňující prvky jako je například kurzíva, tučná písmena nebo kapitálky (vyjma označení oddílů Smlouvy o úvěru a článků Všeobecných obchodních podmínek). Všeobecné obchodní podmínky navíc postrádají výraznější vizuálně dělicí prvky, což nápadně ztěžuje orientaci a pochopení textu.

Finanční arbitr při zkoumání Smlouvy o úvěru, která při zvolené velikosti a typu písma představuje bez Úvěrových produktů poskytovatele šest hustě zaplněných stran textu, shledal, že Smlouva o úvěru je prakticky nečitelná pouhým okem, text není možné přečíst najednou a udržet při tom koncentraci tak, aby čtenář pochopil její obsah a veškeré důsledky ze Smlouvy o úvěru pro něj plynoucí.

Finanční arbitr konverzí textu obdobného rozsahu do běžně užívaného formátu, s přihlédnutím k doporučenému formátu pro formální písemnosti (srov. například normu ČSN 01 6910 Úprava písemností zpracovaných textovými editory z roku 2007, která stanoví, že obchodní písemnosti se mají psát písmem o velikosti alespoň 10 typografických bodů), zjistil, že text Smlouvy o úvěru by v takovém formátu (za využití písma Times New Roman, velikost písma 12 typografických bodů, text bez sloupců) vydal na zhruba čtyřnásobný počet stran, tj. na 24 stran.

Navíc v podmínkách, kdy čtenář například nemá možnost Smlouvu o úvěru studovat za přímého denního světla, nelze Smlouvu o úvěru bez využití pomůcek, jako jsou brýle, lupa či zdroj umělého osvětlení, a bez dostatečné časové rezervy přečíst vůbec. Finanční arbitr pro úplnost doplňuje, že jemu čtení písemností obecně nezpůsobuje žádné potíže, na čtení písemností nepotřebuje brýle a pro zkoumání Smlouvy o úvěru si vytvořil ideální podmínky (prostorové i časové), přesto mu čtení Smlouvy o úvěru působilo velké obtíže a přesvědčil se rovněž o tom, že při zhoršení světelných podmínek je Smlouva o úvěru skutečně prakticky nečitelná.

Shora uvedené posouzení není, jak je rozvedeno dále, neodůvodněným či snad účelovým, neboť i obecné soudy se jím zabývají, v neposlední řadě i Nejvyšší soud České republiky, který například ve svém rozhodnutí ze dne 29. 6. 2010, sp. zn. 23 Cdo 1201/2009, konstatoval, že „[p]ro standardní adhezní smlouvy je typický dlouhý nepřehledný text psaný miniaturním, jen obtížně čitelným písmem, popřípadě dokonce jen odkaz na takto pojaté obchodní podmínky“.

Nemožnost určitý text přečíst bez vynaložení zvláštního úsilí a bez využití zvláštních pomůcek, by byla sama o sobě dostačujícím důvodem pro konstatování neplatnosti Smlouvy o úvěru pro její nesrozumitelnost, jelikož platí, že „právní úkon je nesrozumitelný, jestliže jednájící po jazykové stránce nedosáhl v důsledku vadného slovního či jiného zprostředkování (rozuměj ve zkoumaném případě vizuálního zpracování) jasného vyjádření vůle“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 23 Cdo 2942/2009). Ke shodnému závěru došel například Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. 103 VSPH 84/2011.

Finanční arbitr však po zvětšení textu do čitelné podoby podrobil přezkumu též obsahovou stránku Smlouvy o úvěru.

8.5 Smlouva o úvěru jako adhezní smlouva

Podmínky užívání tzv. adhezních smluv, kdy text smlouvy je předtištěn a vtělen do formuláře, do něhož se doplňují již jen zpravidla identifikační údaje stran a základní charakteristiky předmětu

plnění, musí splňovat určitá pravidla, a to zejména v situaci, kdy stranou, která nemohla ovlivnit obsah smlouvy, je spotřebitel.

V praxi je totiž poměrně obvyklé, že tvůrce formuláře nemá zájem na uzavření smlouvy v jiném než předloženém znění, není ochoten vyjednávat a případné změny navrhované druhou stranou akceptovat. V takovém případě může snadno dojít k situaci, kdy druhá strana, kterou může být i spotřebitel, uzavře pro něj značně nevýhodnou smlouvu nebo smlouvu, jež bude obsahovat nepřiměřené smluvní podmínky nebo smluvní podmínky, které jsou v rozporu s dobrými mravy, aniž by tyto mohl veden úmyslem získat zboží nebo čerpat služby, které jsou předmětem takové smlouvy, jakkoliv ovlivnit.

Finanční arbitr má na základě shromážděných důkazů za prokázané, že Zprostředkovatel Navrhovateli na osobní schůzce nabídl a Navrhovatel akceptoval z předložené škály úvěrů produkt označený jako „Ú1000“.

Vybrané parametry tohoto úvěrového produktu, konkrétně „*výše požadovaných finančních prostředků*“ a název finančního produktu, pak byly ručně vepsány do předtištěného textu Smlouvy o úvěru v jejím ODDÍLU 2. odst. 2.

Kromě identifikačních údajů Navrhovatele uvedených v ODDÍLU 1. bodu I. odst. 1. byla Smlouva o úvěru ve zbytku Navrhovatelem nezměnitelná.

Kontraktační proces Instituce tedy nijak nevybočuje z výše popsané praxe, když Zprostředkovatel předložil Navrhovateli formulář označený jako „*TOPCREDIT*“, který představuje rozsáhlou a složitě koncipovanou předtištěnou Smlouvu o úvěru, jejíž znění musel Navrhovatel v plném rozsahu akceptovat, pokud měl zájem čerpat úvěr od Instituce.

Smlouva o úvěru je proto tzv. adhezní smlouvou a její smluvní ujednání podléhají testu přiměřenosti, resp. posouzení, zda „*v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran*“ (srov. ustanovení § 56 odst. 1 občanského zákoníku).

Smlouva o úvěru současně podléhá režimu zákona o spotřebitelském úvěru, a proto musí splňovat náležitosti tohoto zákona co do obsahu a podmínek sjednávání a Instituce musí plnit povinnosti uložené věřiteli tímto zákonem.

8.6 Věcný obsah smluvní dokumentace

Text Smlouvy o úvěru se zdá být na první pohled velmi propracovaný a precizní, bližším zkoumáním však vyjde najevo mnohdy zmatečné a zavádějící jazykové vyjádření, když například smluvní strany mohou být ve smlouvě označeny třemi různými způsoby (viz ODDÍL 1. bod I. odst. 1, podle kterého může být Navrhovatel označován jako *navrhovatel*, *příjemce*, *klient* a Instituce jako *adresát*, *poskytovatel*, *finanční společnost*). Instituce zvolenou koncepcí textu a složitými slovními a větnými konstrukcemi způsobila, že obsah Smlouvy o úvěru je velmi obtížně pochopitelný i pro právně vzdělanou osobu, v tomto případě finančního arbitra nebo jím úředně pověřené osoby, byť se tyto setkávají se smlouvami o úvěru a obsáhlými obchodními podmínkami denně. Finanční arbitr je přesvědčen o tom, že pro osobu, které se právního vzdělání nedostalo, je pochopení Smlouvy o úvěru tím spíše prakticky vyloučeno.

8.6.1 Vratné fee

Zcela zjevným příkladem je zejména smluvní ujednání o vratném fee, kde Instituce užívá cizího anglického slova, jehož význam nemusí být čtenáři textu v důsledku neznalosti anglického jazyka znám, což vzhledem ke skutečnosti, že anglický jazyk není úředním ani jediným povinně vyučovaným cizím jazykem na území České republiky, rozhodně nebude ojedinělý případ.

Užití cizího slova v obchodní písemnosti, která se sama výslovně hlásí pouze k českému jazyku jako jazyku rozhodnému pro text Smlouvy o úvěru (viz ujednání článku H. odst. 12 Všeobecných obchodních podmínek), může čtenáři znemožnit nebo alespoň výrazně ztížit pochopení jeho skutečného obsahu. Obsah slova „fee“ totiž nelze určit pouze z jeho gramatického významu. Finanční arbitr proto zkoumal slovo „fee“ z hlediska vzájemné návaznosti tohoto slova na ostatní slova ve Smlouvě o úvěru a z hlediska řazení tohoto slova ve struktuře Smlouvy o úvěru. Tímto logickým a systematickým výkladem pojmu vratné fee pak lze dospět k závěru, že vratné fee je poplatkem za poskytnutí úvěru a že tento poplatek bude v případě řádné platební morálky vrácen Navrhovateli. Závěru, že se jedná o poplatek, svědčí i překlad slova „fee“ do českého jazyka, které znamená zpravidla „poplatek, odměnu“.

Finanční arbitr při výkladu pojmu „fee“ přihlédl též k vůli Navrhovatele a Instituce, kterou vykládal v souladu s ustanovením § 266 obchodního zákoníku, a to podle „*úmyslu jednajících osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám.*“

V řízení bylo zjištěno, že úmyslem Navrhovatele bylo čerpat peněžní prostředky ve sjednané výši a za sjednaných podmínek. Podle chápání pojmu vratné fee, jak byl vyložen výše, uzavřel Navrhovatel Smlouvu o úvěru s vědomím, že za čerpání peněžních prostředků zaplatí vstupní poplatek, který mu však bude vrácen, jakmile prokáže dobrou platební morálku. Shodný závěr lze učinit též ohledně úmyslu Instituce, neboť právě Instituce Smlouvu o úvěru vypracovala a pojem vratné fee v textu záměrně použila.

Vratné fee sice na jednu stranu představuje jakýsi vratný vstupní poplatek za poskytnutí úvěru, zároveň se však za splnění určitých podmínek mění na nevratnou cenu za služby poskytované v souvislosti se sjednáním úvěru a jindy pak zase na smluvní pokutu za neplnění smluvních povinností Navrhovatele.

Právní konstrukce, kdy se poplatek stává propadným nebo kdy se mění na smluvní pokutu, sice není vyloučena a v praxi zřejmě nebude ani neobvyklá, musí však být sjednána srozumitelně a určitě a co do přiměřenosti a souladu s dobrými mravy obstát v kontextu celé Smlouvy o úvěru. Nutno však podotknout, že taková právní konstrukce nepochybně bez dalšího zvyšuje složitost a ovlivňuje srozumitelnost textu v případě, že je v jejím jádru využito cizího slova, jehož význam nelze dovodit z jeho jazykového vyjádření.

Podle ujednání ODDÍLU 3. odst. 3 Smlouvy o úvěru se vratné fee v případě, kdy Navrhovatel od Smlouvy o úvěru odstoupí, stává cenou za služby poskytované v souvislosti se sjednáním úvěru.

Finanční arbitr považuje citované ujednání za srozumitelné. Za určitých okolností se však toto ujednání zároveň příčí zákonu, jelikož zákon o spotřebitelském úvěru ve svém ustanovení § 11 odst. 3 výslovně stanoví, jaké platby je věřitel, v posuzovaném případě tedy Instituce, oprávněn po dlužníku, rozuměj Navrhovateli, požadovat v případě odstoupení dlužníka od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, v zákonem stanovené 14denní lhůtě. Těmito platbami je pouze jistina, úrok ve výši, na kterou by věřiteli vznikl nárok, pokud by k odstoupení od smlouvy nedošlo, a to za období ode dne, kdy byl spotřebitelský úvěr čerpán, do dne, kdy je jistina splacena, a náhradu nevratných poplatků zaplacených věřitelem orgánům veřejné správy nebo jiným osobám pověřeným výkonem veřejné správy. Jakékoli další poplatky a platby za poskytnutí úvěru v tomto taxativním výčtu nejsou a věřitel tak nemá právo je požadovat. V takovém případě nelze proto vratné fee považovat za nic jiného než za sankcionování Navrhovatele za odstoupení od Smlouvy o úvěru, tedy za smluvní pokutu.

Sjednání smluvní pokuty je v českém právním řádu vázáno výhradně na porušení smluvní povinnosti (srov. ustanovení § 544 odst. 1 občanského zákoníku). Ujednání o smluvní pokutě, které by mělo sankcionovat jiné jednání smluvní strany než je porušení smluvní povinnosti, jako například odstoupení od smlouvy, je proto neplatné. Ke shodnému závěru dospěl též Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 33 Odo 111/2004.

Citované ujednání je tak za určitých podmínek neplatné, ačkoli za jiných podmínek platné být může. Finančnímu arbitrovi proto nezbývá jinak než konstatovat, že citované ujednání je neurčité, neboť toto ujednání nestanoví jasným a srozumitelným způsobem skutečné podmínky jeho aplikace a konkrétní právem aprobovaná práva a povinnosti Navrhovatele a Instituce.

Za dobu trvání úvěrového vztahu může dojít též k přeměně vratného fee na smluvní pokutu za porušení smluvních povinností, a to na základě ujednání článku E. odst. 4 Všeobecných obchodních podmínek, jak bude rozvedeno dále.

Finanční arbitr při zkoumání vratného fee dále shledal a přepočtem ověřil, že vratné fee nebylo vůbec zohledněno ve výpočtu RPSN, ačkoli RPSN podle ustanovení § 3 písm. d) a e) zákona o spotřebitelském úvěru zobrazuje „*veškeré náklady, včetně úroků, provizí, daní a veškerých dalších poplatků, které spotřebitel musí zaplatit v souvislosti se spotřebitelským úvěrem a které jsou věřiteli známy, vyjádřené jako roční procentní podíl z celkové výše spotřebitelského úvěru*“. Skutečnost, že by vratné fee mohlo být za splnění určitých podmínek Navrhovateli vráceno, nezbavuje Instituci povinnosti jej při výpočtu RPSN jako náklad placený spotřebitelem zohlednit.

Jelikož podstatnou náležitostí Smlouvy o úvěru, co do jejího obsahu, je podle ustanovení § 6 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 k tomuto zákonu mimo jiné uvedení pravdivé RPSN, je v důsledku jejího chybného výpočtu a uvedení nepravdivé částky Smlouva o úvěru v této její podstatné části, resp. v části představující Úvěrové produkty poskytovatele, neurčitá.

8.6.2 Okamžik uzavření smlouvy a posouzení úvěruschopnosti

Za povšimnutí dále stojí zejména poslední věta ujednání ODDÍLU 3. odst. 3 Smlouvy o úvěru, která obsahuje nepravdivou informaci o okamžiku uzavření Smlouvy o úvěru, který je sjednán v ujednání ODDÍLU 1. bodu II. odst. 2 Smlouvy o úvěru jako okamžik podpisu Smlouvy o úvěru obchodním zástupcem Instituce (rozuměj Zprostředkovatele). Z jazykového výkladu textu poslední věty ujednání ODDÍLU 3. odst. 3 Smlouvy o úvěru, podle které se vratné fee stává paušální náhradou pro Instituci za přijetí a zpracování návrhu na uzavření smlouvy a s tím související úkony, totiž nevyplývá, že by obchodní zástupce Instituce Smlouvu o úvěru jménem Instituce uzavíral, nýbrž vyvolává dojem, že žadateli o úvěr pouze vysvětlí parametry úvěru a převezme od něj návrh na uzavření smlouvy, který až následně po schůzce s žadatelem odevzdá Instituci. Tento význam podporuje i ujednání ODDÍLU 3. odst. 1 Smlouvy o úvěru, které stanoví Instituci relativně dlouhou lhůtu tří měsíců pro přijetí návrhu a žadatel o úvěr tak nepředpokládá, že by k jeho přijetí mohlo dojít okamžitě na místě.

Citovaná ujednání jsou tak sama o sobě způsobilá vyvolat omyl Navrhovatele ohledně okamžiku uzavření Smlouvy o úvěru.

Vnitřní nekonzistentnost a rozpornost Smlouvy o úvěru dále dokresluje identická ujednání ODDÍLU 2. bodu III. odst. 12 Smlouvy o úvěru, které obsahuje prohlášení Navrhovatele, že „*do 15 dnů od uzavření této smlouvy*“ splní svou povinnost doložit Instituci seznam dokumentů, prokazujících jeho úvěruschopnost, a ujednání ODDÍLU 3. odst. 5 Smlouvy o úvěru, v jehož rámci Navrhovatel prohlašuje, že se zavazuje tytéž dokumenty předložit „*do 15 dnů od (svého) podpisu tohoto návrhu*“.

Některé z dokumentů, které byl Navrhovatel povinen předložit ve lhůtě do 15 dnů ode dne uzavření Smlouvy o úvěru, přitom představují podklady, které Instituce nutně potřebuje k tomu, aby splnila řádně a s odbornou péčí svou zákonnou povinnost posoudit úvěruschopnost Navrhovatele ještě před uzavřením Smlouvy o úvěru podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Jedná se především o „*výpis z bankovního účtu na jméno příjemce za poslední dva měsíce, originální potvrzení o výši příjmů příjemce od zaměstnavatele na formuláři*

kteřekoliv banky České republiky v českém jazyce ne starší než 1 měsíc, kopii občanského průkazu“ a případně „kopii dalšího dokladu klienta“.

Odborná péče obecně představuje kvalifikované jednání se zvýšenou měrou obezřetnosti a odpovědnosti osoby jednající s odbornou péčí za kvalitu takového jednání. V případě posuzování úvěruschopnosti Navrhovatele tak pro Instituci nemohly být dostačující pouze informace o finanční situaci Navrhovatele předané Zprostředkovateli na osobní schůzce, obzvláště pokud jde o informace pro posouzení úvěruschopnosti klíčové, kterými jsou informace o zaměstnání a skutečném příjmu Navrhovatele.

Skutečnost, že při jednání s odbornou péčí je nutné si rozhodující informace ověřit ještě z dalších zdrojů a nespolehat se pouze na sdělení spotřebitele, dovedl též například Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 32 Odo 1726/2006, ve kterém *„[d]ovolací soud neshledal pochybení ani v závěru odvolacího soudu o tom, že žalobkyně nepostupovala s náležitou odbornou péčí, pokud se spokojila pouze s domněnkami o vlastnictví k danému automobilu založenými na faktuře vystavené žalovanou, ústních informacích žalované a na faxové fotokopii technického průkazu vozidla“.*

Navrhovatel se tak mohl v dobré víře domnívat, že Instituce postupuje v souladu s právem, resp. s odbornou péčí, a že si potřebné dokumenty žádá ještě před svou akceptací Návrhu na uzavření smlouvy. Pokud by tak Instituce skutečně činila, byla by pak výše uvedená smluvní ujednání vnitřně rozporná, neboť počátek lhůty pro splnění této povinnosti Navrhovatel váže až na moment uzavření Smlouvy o úvěru, tedy na moment, kdy již měla být tato povinnost dávno splněna a úvěruschopnost posouzena.

Pakliže v závěru Smlouvy o úvěru je přímo před podpisem Zprostředkovatele uvedeno prohlášení Instituce *„[p]o posouzení úvěruschopnosti navrhovatele akceptoval bez připomínek“*, je takové prohlášení Instituce v kontextu výše uvedených smluvních ujednání i samotného vyjádření Instituce nepravdivé, jelikož k posouzení úvěruschopnosti nemohlo bez požadovaných dokumentů dojít v okamžiku před uzavřením Smlouvy o úvěru, natož pak s náležitou odbornou péčí.

8.6.3 Všeobecné obchodní podmínky

Ujednání článku B. odst. 3 Všeobecných obchodních podmínek o charakteru vratného fee pouze opakuje to, co již vyplývá ze samotné Smlouvy o úvěru. Ujednání článku E. odst. 4 Všeobecných obchodních podmínek o závazku Instituce vrátit Navrhovateli vratné fee na základě jeho písemné žádosti *„[v] případě, že příjemce vyčerpá a splatí poskytovateli 12 splátek úvěru řádně, včas a bezproblémově“*, nebudou-li však tyto podmínky splněny, *„stává se toto fee další smluvní pokutou za porušení povinností, které jsou předpokladem k jeho vrácení“*, sice navíc stanoví podmínky možného vrácení vratného fee, ale tyto stanoví neurčitě, neboť nelze zjistit jejich přesný obsah. Finančnímu arbitrovi není zejména zřejmé, jaké další konkrétní podmínky se skrývají pod slovem „bezproblémově“, a to vedle zákonem předvídaných podmínek splacení dluhu řádně a včas (srov. například ustanovení § 559 odst. 2 občanského zákoníku). Využití slova, které může mít nespočet možných a předem neurčitelných významů, dává Instituci do ruky nástroj namítat Navrhovateli prodlení, resp. neplnění dluhu, takřka kdykoli a za jakýchkoli okolností. Finanční arbitr proto považuje takové smluvní ujednání, i kdyby bylo určité, za rozporné s dobrými mravy, navíc za situace, kdy jej do Smlouvy o úvěru zakomponovala vědomě sama Instituce.

V případě odstoupení Navrhovatele od Smlouvy o úvěru, tedy v případě, kdy ani nebudou moci být splněny podmínky pro vrácení vratného fee spočívající v řádném zaplacení 12 splátek úvěru, používá ujednání článku E. odst. 4 Všeobecných obchodních podmínek již výslovně pojem „smluvní pokuta“ na rozdíl od ujednání ODDÍLU 3. odst. 3 Smlouvy o úvěru, které vratné fee

označuje za „paušální náhradu“. Jak již ale bylo uvedeno výše, sjednání smluvní pokuty pro případ odstoupení Navrhovatele od Smlouvy o úvěru je neplatné.

Z tohoto pohledu jsou příslušná smluvní ujednání o sankčním charakteru vratného fee nejasná, matoucí a neurčitá.

Dalším ujednáním, které odporuje ostatním ujednáním Smlouvy o úvěru, je článek B. odst. 4 Všeobecných obchodních podmínek, který obsahuje prohlášení Navrhovatele, že „*před uzavřením smlouvy poskytl poskytovateli úplné, přesné, pravdivé a kompletní údaje, nezbytné pro posouzení schopnosti příjemce splácet úvěr, a že poskytl poskytovateli před uzavřením smlouvy součinnost při jeho odborném posouzení schopnosti příjemce splácet úvěr*“, přičemž „*[p]oskytl či poskytne-li příjemce poskytovateli nepravdivé údaje, je povinen nahradit mu veškeré náklady, které poskytovateli v souvislosti s tímto vzniknou*“. Takové prohlášení Navrhovatele nemůže být nikdy pravdivé, jelikož Smlouva o úvěru výslovně předpokládá, že Navrhovatel ještě ve lhůtě 15 dnů ode dne uzavření Smlouvy o úvěru některé dokumenty potřebné pro posouzení úvěruschopnosti doplní (podle ujednání ODDÍLU 2. bodu III. odst. 12 a ujednání ODDÍLU 3. odst. 5 Smlouvy o úvěru).

Jelikož je neplatnost takového prohlášení sankcionována, jak bude rozvedeno dále v textu, je finanční arbitr toho názoru, že toto smluvní ujednání bylo záměrně formulováno a do Smlouvy o úvěru vloženo tak, aby Instituce mohla vždy inkasovat smluvní pokutu, neboť Instituce o nemožnosti jeho platnosti předem věděla a příslušné sankční ujednání do Smlouvy o úvěru sama vložila.

Navrhovatel je totiž na základě článku C. odst. 13 písm. a) Všeobecných obchodních podmínek povinen zaplatit Instituci smluvní pokutu ve výši 12.000 Kč mimo jiné v případě, že Navrhovatel „*zkreslí, zamlčí nebo opomene sdělit poskytovateli informace o své finanční situaci nebo svých majetkových poměrech, respektive uvede-li takovéto informace nepravdivě*“.

Za situace, kdy si je Instituce dobře vědoma, že uvedené prohlášení Navrhovatele není a ani nemůže být pravdivé v momentě uzavření Smlouvy o úvěru, nelze na takové ujednání nahlížet jinak, než že se takové ujednání příčí dobrým mravům.

Sjednaná smluvní pokuta zároveň postihuje Navrhovatele, pokud ve sjednané lhůtě od uzavření Smlouvy o úvěru nedodá dokumenty, z nichž některé jsou potřebné pro řádné posouzení úvěruschopnosti Navrhovatele, a to v písm. c) ujednání článku C. odst. 13 Všeobecných obchodních podmínek.

Lze si tedy představit situaci, že za takto sjednaných podmínek může Instituce za jedno a totéž tvrzené porušení smluvní povinnosti (například nedodání potřebných dokladů a tudíž nesdělení úplných informací o své finanční situaci) nárokovat zaplacení smluvní pokuty hned dvakrát, tedy v souhrnné výši 24.000 Kč.

Ujednání článku C. odst. 13 písm. c) Všeobecných obchodních podmínek navíc stanoví povinnost zaplatit smluvní pokutu v případě, že Navrhovatel nedodá „*jiné doklady požadované smlouvou*“. Jelikož Smlouva o úvěru předložením jiných dokumentů, než které jsou v tomto ustanovení výslovně vyjmenovány, nepředpokládá, je toto smluvní ujednání v této části neurčité.

Článek C. odst. 13 Všeobecných obchodních podmínek zároveň stanoví lhůtu splatnosti smluvní pokuty do 15 dnů od okamžiku porušení povinností Navrhovatelem, a způsob jejího zaplacení formou inkasa z bankovního účtu Navrhovatele, k čemuž je Navrhovatel na základě článku C. odst. 12 Všeobecných obchodních podmínek povinen nejpozději do 15 dnů od uzavření smlouvy zřídit ve prospěch Instituce příkaz k inkasu peněžních prostředků ze svého bankovního účtu „*do výše případně jedné smluvní pokuty sjednané v článku C. odst. 13*“, a dále stanoví pro příkaz k inkasu „*[l]imit na 20.000,- Kč*“.

Současně však za nezřízení příkazu k inkasu, jeho zrušení nebo nezajištění dostatku peněžních prostředků na příslušném bankovním účtu je Navrhovatel podle ujednání článku C. odst. 13 písm. d) a e) Všeobecných obchodních podmínek opět povinen zaplatit smluvní pokutu, a to i kumulativně.

Instituce si výše uvedenou konstrukcí smluvní pokuty zajišťuje zaplacení smluvní pokuty kdykoli podle svého uvážení a pouze na základě svého tvrzení, že došlo k porušení smluvních podmínek. Navrhovatel tak nemá vůbec možnost rozporovat oprávněnost případného nároku na zaplacení smluvní pokuty a tedy možnost obrany před případnou zlovlí Instituce v době ještě před zaplacením smluvní pokuty. Hrozící újma Navrhovatele je o to větší, že Instituce je na základě Smlouvy o úvěru oprávněna smluvní pokutu požadovat i v několika násobcích částky 12.000 Kč. Lze si tak představit situaci, kdy nárok Instituce na zaplacení smluvní pokuty skutečně nebude oprávněný a Navrhovatel se bude muset svých peněžních prostředků (nutno podotknout, že v nemalé výši) domáhat zpět za vynaložení dalších nákladů.

Takové smluvní podmínky, v jejichž důsledku Navrhovatel nemá prakticky kontrolu nad peněžními prostředky na svém bankovním účtu v limitu stanoveném do výše 20.000 Kč a nemůže nijak zabránit neoprávněnému a mnohdy třeba i opakovanému inkasu peněžních prostředků ze svého bankovního účtu, nejen že nepochybně zakládají značnou nerovnováhu v právech a povinnostech smluvních stran k újmě Navrhovatele, nýbrž přiči se rovněž dobrým mravům.

Pro úplnost je nutno dodat, že smluvní pokuta je sjednána též podle ujednání článku C. odst. 13 písm. b) Všeobecných obchodních podmínek v případě, že „*[p]říjemce se dostane do prodlení se splácením jakéhokoli závazku vůči poskytovateli*“.

Smluvní pokuta pak podle ujednání článku C. odst. 13 Všeobecných obchodních podmínek „*nezahrnuje nároky poskytovatele na náhradu vzniklých škod, a to ani částečně*“. Veškerá případná porušení Smlouvy o úvěru, která jsou postihována smluvní pokutou, pak mají ještě další společný následek, a to možnost odstoupení od Smlouvy o úvěru ze strany Instituce (podle článku H. odst. 3 Všeobecných obchodních podmínek).

V případě, že Instituce odstoupí od Smlouvy o úvěru, je podle Smlouvy o úvěru oprávněna nárokovat smluvní pokutu, a to i v několikánásobku částky 12.000 Kč, a ponechat si vratné fee, taktéž jako smluvní pokutu za porušení smluvních povinností, které vedly Instituci k odstoupení od Smlouvy o úvěru.

Ačkoli vratné fee jako cenové ujednání za služby poskytované v souvislosti se sjednáním úvěru nelze podle ustanovení § 56 odst. 2 občanského zákoníku samo o sobě podrobit testu přiměřenosti, je možné a v posuzovaném případě i žádoucí k existenci tohoto ujednání a výši jeho peněžního plnění přihlídnout při posuzování přiměřenosti ostatních podmínek Smlouvy o úvěru (srov. recitál Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách, která byla do českého právního řádu transponována s účinností ode dne 1. 1. 2001 zákonem č. 367/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Vzhledem ke skutečnosti, že případné porušení povinností Navrhovatele ze Smlouvy o úvěru je sankcionováno již samotnou smluvní pokutou a ze Smlouvy o úvěru nevyplývají jiné povinnosti, které by smluvní pokutou postihovány nebyly, představuje faktická přeměna vratného fee na další smluvní pokutu ve výši 25.000 Kč, kterou by mohla Instituce nárokovat vedle několika násobků částky 12.000 Kč, uloženou za případné porušení týchž povinností sama o sobě nepřiměřenou smluvní podmínku, která způsobuje k újmě Navrhovatele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech smluvních stran.

Jak již bylo opakovaně judikováno, sjednání smluvní pokuty je možné a zákonné, jejím smyslem je však sankční a svým způsobem i motivační mechanismus (rozuměj motivace splnit závazek

tak, aby dlužník nebyl povinen platit smluvní pokutu). Výše smluvní pokuty tak nesmí být bezbřehá a nesmí mít šikanózní charakter (srov. například rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1682/2007, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 523/07, který se věnoval posouzení úroků z prodlení jako sankčního mechanismu v případě řádného a včasného neplnění dluhu).

Nepřiměřenost smluvní pokuty, resp. smluvních pokut v souhrnu, na úkor spotřebitele je výrazně patrná zejména v kontextu celé Smlouvy o úvěru a povinností Instituce ze Smlouvy o úvěru.

V případě porušení jakýchkoli povinností Instituce, kterých ve Smlouvě o úvěru mnoho není, totiž Navrhovatel nemá nárok na uhrazení jakékoli smluvní pokuty, stejně tak nemůže pro porušení povinností Instituce odstoupit od Smlouvy o úvěru, když od Smlouvy o úvěru může odstoupit pouze v případě zákonných důvodů.

Nápadná nerovnováha v právech a povinnostech stran se projevuje v ustanovení článku E. Všeobecných obchodních podmínek, který upravuje způsob čerpání peněžních prostředků a tomu odpovídající (jediné relevantní) povinnosti Instituce.

Článek E. odst. 1 Všeobecných obchodních podmínek Instituci opravňuje „*v případě zjištěné nízké bonity příjemce*“ sjednané finanční prostředky Navrhovateli poskytnout v několika fázích, a sice „*ihned po uzavření smlouvy*“ pouze částku 1.000 Kč, po 3 měsících ode dne čerpání této částky potom poskytnout částku 10.000 Kč a zbývající část úvěru ve výši 989.000 Kč Navrhovateli vyplatit až po dalších 9 měsících od čerpání této částky.

Uvedené smluvní ujednání, které se zrcadlí též v Úvěrových podmínkách poskytovatele, ve svém důsledku znamená, že v případě, že Instituce na základě svého uvážení a na základě svého tvrzení dojde k závěru o nízké bonitě Navrhovatele, protože podmínky posouzení bonity nejsou ve smlouvě nikde uvedeny, Navrhovatel nejprve zaplatí Instituci vratné fee, které mnohonásobně převyšuje částku, na kterou může Navrhovatel bezprostředně po podpisu Smlouvy o úvěru dosáhnout. Navrhovatel může nejprve obdržet pouze částku ve výši 1.000 Kč, přičemž tuto sumu je podle rozpisu jednotlivých splátek uvedených v Úvěrových produktech poskytovatele povinen zcela splatit ve lhůtě 3 měsíců (3 x 336 Kč, které představují výši prvních tří splátek). Teprve po těchto 3 měsících by Navrhovatel mohl obdržet další část úvěru, a to ve výši 10.000 Kč, kterou by splácel dalších 9 měsíců a taktéž by ji zcela splatil (9 x 1.130 Kč, které představují výši čtvrté až dvanácté splátky). Až po jednom roce od podpisu Smlouvy o úvěru by tedy Navrhovatel mohl obdržet větší obnos ve výši 989.000 Kč, který by splácel měsíčními splátkami ve výši 6.200 Kč.

Podle článku E. odst. 2 ve spojení s odst. 5 Všeobecných obchodních podmínek je podmínkou vyplacení každé ze tří částí úvěru sjednaných v článku E. odst. 1 Všeobecných obchodních podmínek navíc doručení zvláštní písemné žádosti o čerpání úvěru Instituci, a to se striktně vymezenými náležitostmi, kdy si strany mj. sjednaly, že žádost, ve které Navrhovatel požádá o vyplacení části úvěru v jiné, než v článku E. odst. 1 sjednané výši, „*se nepovažuje za kvalifikovanou žádost o čerpání úvěru*“ a Instituce na takovou žádost není povinna vůbec reagovat.

Ujednání článku E. odst. 5 Všeobecných obchodních podmínek, na základě kterého je Navrhovatel oprávněn žádat o čerpání úvěru pouze ve výše uvedených etapách, je rozporné s ujednáním článku E. odst. 1 v tom smyslu, že k rozložení poskytnutí úvěru na výše uvedené etapy dojde pouze v případě, že bude zjištěna nízká bonita Navrhovatele.

Navrhovatel tedy nemůže žádat najednou celou částku úvěru, jak by bylo možno předpokládat z dikce vlastní Smlouvy o úvěru a Úvěrových produktů poskytovatele, naopak, musí sám v průběhu času činit další kroky pro splnění podmínek čerpání úvěru, bez nichž Instituce úvěr neposkytne. Finanční arbitr považuje nastavený způsob čerpání úvěru i z tohoto pohledu za nevyvážený, zejména za situace, kdy Navrhovatel nesmí žádat ani o korunu více či méně, než jak

je uvedeno ve Všeobecných obchodních podmínkách, když tyto částky se liší od výše úvěru uvedené jak ve Smlouvě o úvěru, tak v Úvěrových produktech poskytovatele.

Ve světle sjednaného způsobu čerpání úvěru, kdy Navrhovatel může v prvním roce trvání úvěru dosáhnout pouze na peněžní prostředky v částce 11.000 Kč a při uzavření Smlouvy o úvěru je zároveň povinen zaplatit vratné fee ve výši 25.000 Kč, které představuje více jak dvojnásobek výše peněžních prostředků, na jejichž poskytnutí by měl Navrhovatel na základě Smlouvy o úvěru v prvním roce trvání úvěrového vztahu nárok, se jeví sjednané smluvní pokuty ve výši dosahující i několika násobků částky 12.000 Kč společně s částkou 25.000 Kč jako šikanózní a v rozporu s dobrými mravy zejména v případě prodlení Navrhovatele se zaplacením jakéhokoli závazku ze Smlouvy o úvěru, tedy i se zaplacením jakékoli z prvních dvanácti splátek ve výši 336 Kč, resp. 1.130 Kč.

8.7 Závěry právního posouzení smluvní dokumentace

Finanční arbitr po důkladném prozkoumání Smlouvy o úvěru a jednotlivých práv a povinností Navrhovatele a Instituce, uzavírá, že Smlouva o úvěru představuje nejen svým vizuálním provedením a členěním, ale též obsahovou skladbou, volbou jazykového vyjádření, řazením jednotlivých smluvních ujednání a jejich vzájemnou provázaností, místy neurčitý, zejména však nesrozumitelný text, a to jako celek.

Smlouva o úvěru tak nesplňuje požadavek na srozumitelnost a určitost právních úkonů, když neurčitostí je postižena zejména ta její část, která upravuje podstatné náležitosti smlouvy (rozuměj náležitosti stanovené § 6 zákona o spotřebitelském úvěru, resp. jeho přílohou č. 3, a srovnej se shora zmíněnou chybně vypočtenou RPSN ve Smlouvě o úvěru), ve které se sjednává spotřebitelský úvěr. Smlouva o úvěru je proto absolutně neplatná podle ustanovení § 37 odst. 1 občanského zákoníku.

Finanční arbitr současně podrobil Smlouvu o úvěru testu přiměřenosti ve smyslu ustanovení § 55 a § 56 občanského zákoníku, když zohlednil výši vratného fee, veškerá smluvní ujednání ve svém souhrnu a průběh kontraktačního procesu, který uzavření Smlouvy předcházel, včetně jednání Instituce po uzavření Smlouvy.

Finanční arbitr shledal, že Smlouva o úvěru způsobuje v rozporu s požadavky dobré víry k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, která se zrcadlí zejména v těch ujednáních, která jsou podle názoru finančního arbitra klíčová v rámci úvěrového vztahu. Finanční arbitr Smlouvu o úvěru jako celek shledává absolutně neplatnou i podle § 55 odst. 2 občanského zákoníku, tj. i v případě, že by Smlouva o úvěru byla srozumitelná a určitá, shledal by jí finanční arbitr absolutně neplatnou pro její nepřiměřenost.

V rámci právního posouzení Smlouvy o úvěru shledal finanční arbitr mnoho jejích ujednání taktéž v rozporu s dobrými mravy. Nezávisle na výše uvedených závěrech, i tato ujednání v souhrnu a v kontextu celého smluvního vztahu, včetně jednání Instituce ve fázi před uzavřením Smlouvy o úvěru a po něm, vedou k závěru o absolutní neplatnosti Smlouvy o úvěru jako pro rozpor s dobrými mravy podle ustanovení § 39 občanského zákoníku.

Finanční arbitr se stejně jako Ústavní soud České republiky v této souvislosti zabýval otázkou, kde a zda vůbec je hranice autonomie vůle smluvních stran a dospěl ke shodnému závěru, který Ústavní soud vyložil ve svém nálezu ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 3/06). Tedy, že oním limitem je zejména princip důvěry druhého účastníka smluvního vztahu, obzvlášť za situace, kdy jde o spotřebitele, tedy osobu s fakticky slabším smluvním postavením. V případě, že je nutno posuzovat konflikt těchto dvou ústavněprávních principů, přičemž předmětem v posuzovaném řízení před Ústavním soudem, stejně jako v řízení před finančním arbitrem, bylo mimo jiné zkoumání souladu jednotlivých smluvních ujednání s dobrými mravy, musí být na smluvní vztah nahlíženo komplexně, a to na všechny jeho fáze, protože izolované posuzování jednotlivých

smluvních ujednání by představovalo přílišný formalismus, který obzvlášť ve smluvním vztahu se spotřebitelem, není na místě. Je-li tedy celý komplex jednání jednoho účastníka smluvního vztahu jako celek v rozporu s principem důvěry na straně druhého účastníka, nelze takovému komplexu jednání poskytnout právní ochranu.

V řízení bylo zjištěno, že Navrhovatel jednal v dobré víře s tím, že po uzavření Smlouvy o úvěru a zaplacení všech požadovaných plateb peněžní prostředky ve sjednané výši skutečně obdrží. Instituce však svým faktickým jednáním, kdy Navrhovateli předložila nesrozumitelnou a místy neurčitou Smlouvu o úvěru, plnou vnitřních rozporů, nepřiměřených a nemravných smluvních podmínek, vyvolávala v něm dojem, že Smlouva o úvěru teprve bude uzavřena a udržovala ho v přesvědčení, že Navrhovatel bude jednou peněžní prostředky čerpat, například tím, jak Navrhovatele vyzývala k doložení dokumentů, které potřebovala pro řádné posouzení jeho úvěruschopnosti, tuto důvěru Navrhovatele nemohla nikdy naplnit.

8.8 *Výše bezdůvodného obohacení*

Občanský zákoník v § 451 odst. 2 stanoví, že „[b]ezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.“. Podle § 451 odst. 1 občanského zákoníku „[k]do se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat“.

Podle ustanovení § 457 občanského zákoníku pak platí, že „[j]e-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal“.

Finanční arbitr s ohledem na výše uvedené uzavírá, že plnění, které Instituce podle zjištění finančního arbitra přijala od Navrhovatele v souvislosti s neplatnou Smlouvou o úvěru, tedy částka 25.000 Kč jako vratné fee a částka 1.130 Kč jako splátku úvěru, představuje ve smyslu § 451 odst. 2 občanského zákoníku bezdůvodné obohacení, které je Instituce podle § 457 občanského zákoníku povinna Navrhovateli vrátit, neboť se jedná o plnění, které od Navrhovatele obdržela na základě neplatné Smlouvy o úvěru.

9 K výroku nálezů

Finanční arbitr zjistil, že Smlouva o úvěru nebyla platně a účinně uzavřena. Navrhovatel tak zaplatil Instituci vratné fee ve výši 25.000 Kč i splátku úvěru ve výši 1.130 Kč na základě neplatného právního úkonu a Instituce se tedy ve smyslu ustanovení § 451 odst. 2 občanského zákoníku na účet Navrhovatele bezdůvodně obohatila. Instituce je proto na základě ustanovení § 457 občanského zákoníku povinna vrátit Navrhovateli finanční prostředky v celkové výši 26.130 Kč (tj. 25.000 Kč + 1.130 Kč), a to ve lhůtě určené za tímto účelem Instituci ve výroku I. tohoto nálezů.

Jelikož finanční arbitr v nálezů vyhověl Navrhovateli, ukládá zároveň Instituci ve výroku II. tohoto nálezů v souladu s ustanovením § 17a zákona o finančním arbitrovi sankci. Toto ustanovení pak zároveň stanoví výši ukládané sankce, která činí 10 % z částky, kterou je Instituce podle nálezů povinna zaplatit Navrhovateli, přičemž pokud je takto vypočtená sankce nižší než 15.000 Kč, je finanční arbitr povinen uložit sankci právě ve výši 15.000 Kč. Finanční arbitr proto v řízení uložil sankci na této spodní hranici. Sankce je příjmem státního rozpočtu a Instituce je povinna ji zaplatit ve lhůtě a způsobem uvedeným ve výroku tohoto nálezů.

Na základě všech uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezů.

P o u č e n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

V Praze dne 25. 7. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitř